

»Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen ...«

p. Jean-Philippe Chauveau

Duhovnik med prostitutkami

*V sodelovanju z
Lucom Adrianom in Ombeline Sapin*

založba **EMANUEL**

Naslov knjige: Duhovnik med prostitutkami
Naslov izvirnika: Que celui qui n'a jamais péché ...
Avtor besedila: Jean-Philippe Chauveau
Izdaja: prva

Prevod: Marija Šeme
Mentor pri prevodu: Leon Jagodic
Uredila: Eva Markovič
Jezikovni pregled: Urška Willewaldt
Prelom in oblikovanje: Sandra Pohole, K8 dizajn
Naslovna fotografija: François Guenet
Tiskano v Sloveniji.
Naklada: 800 izvodov

Izdala in založila: Založba Emanuel d.o.o., Ljubljana, 2015
<http://zalozba-emanuel.si>
Naročila: narocila@zalozba-emanuel.si
031 705 792

© Založba Emanuel d.o.o., 2015, za izdajo v slovenskem jeziku
© Editions Salvator, Yves Briend Editeur, S.A., 2013, za izdajo v francoskem jeziku

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-48:613.882-055.2

CHAUVEAU, Jean-Philippe, 1950-
Duhovnik med prostitutkami / Jean-Philippe Chauveau ;
[prevod Marija Šeme]. - 1. izd. - Ljubljana : Emanuel, 2015

Prevod dela: Que celui qui n'a jamais péché ---

ISBN 978-961-93860-1-9
281709312

*V spomin patru Marie-Dominiqu Philippu,
ki me je gledal kot človeka
in kot človek.*

*»Najhujša bolezen na svetu ni gobavost ali tuberkuloza,
temveč zavrženost, zapuščenost in pozabljenost.
Največja revščina ni živeti s praznim želodcem, temveč to,
da od nikogar nisi ljubljen in zaželen.«*

MATI TEREZIJA

UVOD

»Samo če imamo Jezusovo srce, lahko razumemo trpljenje.«

PATER THOMAS PHILIPPE

*»Božja ljubezen ne zdravi tistih, ki nimajo ran;
kdor ni padel, se ne bo nikoli dvignil;
kdor se ni umazal, ne bo nikoli očiščen.«*

CHARLES PÉGUY

»Padre, a sanjaš? Daj mi ljubčka, mudi se mi!«

»Oh, oprosti, Sandra. Razmišljal sem o ženskah v svojem življenju ... In ti si seveda ena izmed njih!«

Punca se mi na široko nasmehne. Poljubim jo na obe lici, ji stisnem v roko čudodelno svetinjo in ji na čelo, ki je povsem trdo od pudra, napravim znamenje križa. Ura je ena zjutraj. Sandra izstopi in se, na žalost, izgubi v temini dreves Bulonjskega gozda, ki ga osvetlujejo le avtomobilske luči zalezovalcev.

Ko tega večera z Magdaleno, združenjem za ljudi, ki se ukvarjajo s prostitucijo, tam nekje okrog 22. ure začenjamo z delom, Sandra prva potrka na vrata našega avtodoma. Visoka trlica v rdečem spodnjem perilu, z blond lasuljo, v visokih zloščenih črnih škornjih s polomljenimi petami in s temno rdečo šminko ob vstopu deluje zelo živčno. Prejšnji teden je prišla oblečena kot fant. S svojo pojavo nas vedno preseneti. Ko se udobno namesti s čajem v roki, da bi se pogrela, začne čebljati: »Dober večer, dragi moji, kakšna se vam zdim kot punca?« Ne trudi se skriti, da jo je strah. »Ena stara ženska

lazi okoli mojega mesta. Pa kaj sploh počne pri svojih letih? Zakaj je sploh tu, če pa nima nobene šanse, da bi kaj zaslužila?» Ta večer se nam je pripravljena zaupati. Tako tudi izvemo, da sovraži, če jo kdo želi dobiti čez dan; da jo je pred kratkim pobral slavni komik, ji dal telefonsko, ji brez pomislekov zaupal svoje spolne fantazije itn.

DUHOVNIK NA OBROBJU

A kaj počne župnik ob enih zjutraj v Bulonjskem gozdu med ›kurbami‹ in njihovimi ›grešnimi‹ strankami? Skuša slediti Jezusu med njegovimi.

V evangeliju sta dva stavka, ki sta pretresla moje življenje in me, duhovnika na obrobju, vodita pri poslanstvu med norci in transvestiti, med proletarci in ›buržuji‹, med zaporniki in džankiji. Stopiti moraš tudi na rob in v blato, mar ne? Ne čisto sam, ampak z Jezusom.

Prvi stavek: »Cestnarji [majhni, ubogi] in nečistnice pojdejo pred vami v Božje kraljestvo.« (Mt 21,31) To je puščica, ki jo Kristus izstrelil v farizeje, ›frajerje‹ takratnega časa. A ne zato, da bi jih ranil, pač pa zato, da bi se jih dotaknil, da bi predrl jekleni oklep njihove pozunanjene krepostnosti. Zelo izzivalno. Toda pozor! Jezus ne pravi, da se je potrebno vdajati prostituciji, da bi vstopili v Božje kraljestvo. Prostitucija je greh in uničuje ljudi. Imajo pa ti ljudje več možnosti, da spoznajo svojo grešnost in se zavedo, da potrebujejo Odrešenika, kot pa poštenjaki. Ko namreč ubogi v srcu obžalujejo svojo revščino, stopijo na novo pot, spremenijo smer – da do tega pride, včasih sicer traja zelo dolgo, morda celo življenje. Medtem pa se ›dobri kristjani‹ ne premaknejo niti za milimeter.

Drugi ključni stavek mojega življenja pa je: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« (Jn 8,7) S tem stavkom Jezus ›kamenja‹ farizeje in reši grešnico, ki so jo želeli kamenjati. Osvetljuje pa tudi moj odnos do ljudi: vsi smo grešniki in nihče

nima pravice, da bi kogarkoli sodil, še manj pa obsojal. Samo Jezus bi lahko vanjo »prvi vrgel kamen«, saj ni nikoli grešil. A stori ravno nasprotno: poslušaj jo, jo pogleda in jo dvigne. Čeprav je po postavi kriva, Jezus od nje ne zahteva, naj se spokori. Njegovo odpuščanje je brezpogojno. Reče ji sicer: »Pojdi in odslej ne greši več,« vendar je to bolj naročilo kot ukaz. Spodbuda k spreobrnjenju.

ODPIRATI VRATA ŽIVLJENJA

Sandra pa se ne ustavi. Rada bi končala s tem »kurčevim sranjem« in si našla pravo zaposlitev.

»Zakaj pa me ne zaposlite pri Magdaleni, tem vašem združenju?«

»Sandra, saj bi te, ampak smo čisto brez keša – tukaj smo vsi prostovoljci!« ji odgovorim v smehu. Svetujem ji, naj se obrne na Gnezdo, PASS ali Jetnikom prostost¹. S pomočjo Jetnikov se je neko drugo dekle, Barbara, namreč uspelo izmotati iz zapletenega položaja in se rešiti težav. Toda Sandra se namrdne:

»Pri PASS-u nič ne delajo.«

»Pa poskusi pri Jetnikih!«

»Hm, ja, mogoče, bom še videla ...«

Ko pomislim, da vse temelji na prostovoljstvu, me kot vedno stisne pri srcu. Želeli bi jim konkretno pomagati, da bi se rešili iz tega, pa nimamo sredstev. Groza!

PO MILOSTI SEM POSTAL UTRJEN

Moje življenje je, da odpiram vrata. Vrata avtodoma Magdalena »puncam« iz Gozda, rešetke v priporu v Nanterru, kjer sem zaporniški duhovnik, vrata svoje pisarne v župniji Svete Cecilije v Parizu,

---

1 *Nid, Pass in Aux captifs, la libération* so organizacije za pomoč brezdomcem in drugim ljudem v stiski. (op. prev.)

južno od Bulonjskega gozda, kjer poslušam, svetujem, spovedujem ... Ker so mi kot otroku zaprli vrata v življenje, imam toliko večjo željo, da odprem vrata v srca drugih, da bi vanje prodrla Božja nežnost. V zaprta srca, zveržena od sovraštva, bede, krivice in greha, ki se ne morejo in tudi nočejo več odpreti za luč, saj so izkusila že preveč trpljenja.

Kako sem prišel do tega? Očitno sem malce poseben. Nisem namreč ravno balzam za ljudi okoli sebe – kar vprašajte moje sobrate, ki me morajo že nekaj let prenašati iz dneva v dan. Sem »posebne vrste primerek«, trdijo psihologi. Še posebej utrjen. Vendar pa ne zamenjajte besede utrjen z utrujen (nisem še tako zelo star), umirjen (ker v meni življenje kar žubori) ali z gradom (ki utrjeno stoji na neki vzpetini). Še posebej utrjen namreč postaneš, ko se zlomljen od življenja ponovno pobereš. Ko postaneš kakor les, ki je tako trden, da se težko zlomi in zdrobi. Posebej utrjeni postanejo tisti, ki jih je življenje sesulo in bi lahko ostali polomljeni, propadli, pobiti na tleh, pa se povzpnejo visoko, še višje kot prej. Jaz sem postal utrjen po Božji milosti: pomagala so mi duhovno močna in nepričakovana srečanja z »voditeljki«. Po spreobrnjenju sem namreč v tem videl znamenje neskončne Božje rahločutnosti in dokaz njegove vedno čuječe previdnosti.

Naj se predstavim: sem Philippe Chauveau, rojen leta 1950. Bil sem pariški poulični pobalin, fantič, podoben Doisneauju², z okroglo bučo in s kot frnikole črnimi, iskrečimi se očmi. Odraščal sem v predmestju Pariza, v delavski četrti La Garenne-Colombes. Kar dobro sem znal zabavati, bil sem čuteč, dober prijatelj, prebrisan, znal sem hitro pobegniti pred udarci in zmeraj sem bil za traparije

---

2 Robert Doisneau (1912–1994) je bil francoski fotograf. Poznan je po svojih črno-belih fotografijah povojnega Pariza. V fotografiji je znal ujeti vsakdanje trenutke, ki so bili zaznamovani s humorjem, ironijo, nostalgijo, a tudi nežnostjo. (op. prev.)

– lahko bi rekli, da sem bil »zajeban«. Torej, na kratko (daljša verzija sledi na naslednjih straneh): bedno otroštvo v družini alkoholikov, stalno po internatih in nato v popravnih domovih; vodja tolpe in »stari znanec policije« itn. Seveda nisem bil ravno pariški Don Corleone, toda mali Chauveau vseeno ni prav veliko obetal.

In vendar sem danes katoliški duhovnik: delujem v priporu v Nanterre, ustanovil sem združenje Upanje svetega Janeza³, ki na podeželju vodi tri hiše za mlade odvisnike, nato združenje Magdalena, ki s pomočjo številnih čudovitih prostovoljcev spremlja ljudi, ki se v Bulonjskem gozdu ukvarjajo s prostitucijo, in začel s srečanji, ki jih danes imenujemo Srčne srede, na katerih za ljudi z ulice, osamljene in vse, ki si tega želijo, vsako sredo zvečer v naši župniji Svete Cecilije v Parizu pripravimo prijateljsko večerjo in bratski pogovor.

LAHKO BI BIL ZAFIKSAN, TRANSVESTIT, V ZAPORU ... ALI ANTIKLERIKALEC

Zato, da je danes drugače, se ne odlikujem z nobeno medaljo in si ne pripisujem nobenih zaslug, saj to ne bi bilo mogoče brez ... No, saj boste odkrili – vredno je brati naprej. Pravzaprav je bilo iz človeške perspektive pred tridesetimi leti nedoumljivo, da bi lahko postal sin katoliške Cerkve in njen duhovnik, saj so me njeni služabniki – še posebej v internatih, kjer sem preživel otroštvo – s svojo krivičnostjo in hinavščino odvrnili od nje. Toda danes to Cerkev ljubim in jo priznavam za svojo Mater. Kakovosti črede vendarle ne merimo po garjavih ovcah.

V bistvu bi lahko pristal tudi v kehi. Ne zato, ker bi bil največji gangster. Čeprav sem bil vodja tolpe v La Garenne-Colombes v predmestju Pariza, sem bil zgolj manjši prestopnik, toda vseeno dovolj glasen, da so me včasih dali na hladno. Bil sem na slabi poti. Če se

---

3 *Saint-Jean Espérance.* (op. prev.)

ne bi v obdobju odraščanja srečal z ›angeli varuhi‹ mojega življenja, bi bil sedaj za rešetkami, zagrenjen in uporniški, kakor veliko ljudi, ki jih vsak teden obiskujem.

Prav tako bi lahko zabredel v prostitucijo – ali postal transvestit. Žal mi je, če vas to preseneča. Bil sem zlorabljen pri dvanajstih letih in odraščal v družini, kjer je bil incest na dnevnem redu. Moški, ob katerih sem preživel otroštvo – vsi, od mojega očeta dalje – so prihajali z družbenega dna. Še huje, morali bi mi zagnusiti dejstvo, da sem moški. Tega ne pravim zato, da bi očetu naložil dodatno breme, revež jih je v življenju tolikokrat dobil po grbi. Kakorkoli, ob njihovem zgledu mi je bilo težko verjeti, da je ljubezen nekaj najlepšega na svetu in da je zanjo vredno žrtvovati svoje življenje. Danes pa sem v to globoko prepričan. To me poživlja in s tem bom tudi umrl.

OBLJUBA, DA NI NIKOLI NIČ IZGUBLJENO

Moja zgodba je zanimiva zgolj zato, ker je znamenje, da ni nikoli nič izgubljeno. Vedno obstaja možnost za rešitev. Nihče ni obsojen na to, da bi moral slediti tirnicam iz otroštva, ki bi ga neizogibno vodile v prepad. Obstajajo kretnice, s katerimi lahko svobodno, pa čeprav je ta svoboda omejena, obrabljena ali poškodovana, sprememo svojo smer. Prav tako je moje življenje dokaz, da lahko kljub lastni ranjenosti – in prav zaradi nje – pomagamo drugim. »Kar me ne pokonča, me okrepi,« pravi Nietzsche. To, kar nas je ranilo, nam torej omogoča, da razumemo tiste, ki trpijo, kot smo trpeli mi, in se tem ljudem približamo. Omogoča nam, da se kakor Samarijan v evangeliju, ki se je sklonil k ranjenemu in zapuščenemu človeku v jarku, sklonimo k trpečemu bratu.

Ker mi je nekoč primanjkovalo ljubezni, je zdaj smisel mojega življenja to, da ljubezen razdajam. Še posebno tistim, ki jo najbolj

potrebujejo – tistim, ki jih drugače samo obsojamo. Tudi kristjani imamo namreč težave ljubiti izmečke naše družbe. Gre za ljudi z ulice, z obrobja, za zapornike, prostitutke, zasvojene, izobčence, falirance, bednike – nekateri bi jih prav radi strpali v taborišča, tako kot nekoč, da bi z ulic naših prestolnic očistili nesnago. Domovinsko pravico ima namreč samo materialno blagostanje, uspeh v življenju pa se meri s količino nakopičenih stvari in velikostjo avta.

Vendar v prvi vrsti ne gre za to, da bi morali deliti podporo brezposelnim, denar, hrano, stanovanja, socialno pomoč ali psihoterapijo. Pomembno je prijateljstvo, ki ga ti ljudje potrebujejo. To je nemi krik, ki mi ponoči ne da spati v moji udobni postelji. Želijo si pogleda, ki bi jim razkril, da so ljubljeni in da nikoli niso tako globoko, da jih Bog ne bi poiskal. Pogleda, ki bi jim zagotovil, da jih ne bomo nikoli zapustili, saj ni ljubezni brez zvestobe, brez obljube, da bomo ne glede na vse ostali z njimi. Vse to lahko razumem samo zato, ker sem bil v preteklosti tudi sam ranjen.

O tem pričujem, to je vera utrjenega človeka. Iz vsega tega sem se dvignil le zato, ker me je nekdo pogledal z ljubeznijo in zaupanjem. In me ni zapustil. Res, vredno je brati naprej.